

der stod som politisk Fører for en kristelig Menighed, kunde saa rent glemme Skriftens Ord om Skørlevnerne og de Urene Saa var der nok nogle Stykker, som i Gaar gik til ham og i al kristelig Broderkærlighed foreholdt ham, at nu kunde det ikke gaa an længere . . . nu maatte han rense sig for de forfærdelige Beskyldninger, der var rejst imod ham. Han kunde jo ikke fragaa, at der efterhaanden var dukket flere Ting op, som ikke talte til Gunst for ham, og da han tilsidst mærkede, at den store Sidse ikke havde holdt saa ren en Mund, som han vistnok havde troet, saa maatte han jo gi'e sig over.“

„Det er da ikke sandt?“ udbrød Emanuel halvhøjt og støttede sig til sin Stok, som om Jorden pludselig var begyndt at vakle under ham.

„Ja, det maa du nok sige,“ svarede Væveren og saa' atter ud over Markerne. „Det er en Tildragelse, som kan give os alle noget alvorligt at tænke paa.“

De fulgtes en Tid i Tavshed.

Derpaa begyndte Væveren at tale om, at det vistnok var bedst snarest muligt at faa Menighedsraadet sammenkaldt, for at Sagen kunde blive ordentlig drøftet. Det var vist noget, sagde han, som alle maatte være enige om, at en Mand, der havde forsyndet sig saa dybt, ikke kunde vedblive